

DZEJAS DIENAS 2019. Nr.23

Z.A.Meierovica Kabiles pamatskolas
skolēnu jaunrades darbi

DZEJAS DIENAS 09.2019

Autors

Aiz vārdiem vienmēr slēpjas autors kāds,
Kas sacerējis par ko interesantu stāstu.
Slēpjas zem idejas rakstnieks kāds,
Kas cenšas mums iztīrīt kaut ko tādu...
Varbūt ne sliktu.

Priekšā stādīšu stāstus kā tā –
Par autoru, kas rakstījis šā un tā.
Kaut bēdīgi, priecīgi, garlaicīgi tie bija –
Kamēr tos lasīja, viņa pēdas vēl neizbija.

Ja stāstus nerakstīs, kur vārds aizies?
Neatcerēsies, aizmirsīs, tas ietiepsies,
Vienkārši uz mūžu mūžiem pazudīs,
Ja rakstnieks neizspēlēs kādu no dūžiem.

Bet dažreiz būtu labāk aizmirsties.
Pazust un ietiepties. Pasmieties.
Varbūt palikt uz mūžiem nav gals.
Bet ar šādu devīzi nebūt nav pietiekams.

Anabella Roze Medne, 7.kl.

Manas ceļojošās pēdas

Manas pēdas pazudušas Kabiles miglā,
Miglā, kas ir biezāka par biezeni.
Pēdas grūti atrast, jo tās iet kur grib,
Bet pašām ceļu mājup neatrast.

Vai manas pēdas uz citām zemēm ceļot grib,
Lai citur atrastu un iegūtu to labāko,
Gan dzīvi, gan ienākumus?
Gan jaunas mājas mājīgākas?

Bet galu galā manas pēdas
Atradīs mājas "Kabile",
Jo tās saprot, ka nekur nevar būt labāk
Kā savās mājās Kabilē.

Rūbens Meisters, 9.kl.

Vētra

Mierīgi es dzēru tēju lētu,
Pēkšņi ārā sākās vētra!
Izsita man mājai logu,
Ar krusu dabūju pa zodu.
Krusas grauds tik liels kā kulaks!
Tad, kad izgāju es laukā,
Likās – te kāds milzis braukā:
Visiem kokiem lapas zemē,
Vētras pēdas katrā vietā.
Darba daudz – kur liksies.
Bet tad saule sāka spīdēt atkal.

Linards Podkalns, 6.kl.

Ko vēl vajag man?

Kabilē ir viss, ko vajag:
Bibliotēkā grāmatu kalni,
Veikalos visdažādākās preces,
Un kur vēl skola,
Kurā var iemācīties tik daudz!
Bet ko vēl vajag man?

Vai man draugus vajag?
Vai man atpūtu vajag?
Neviens cits jau nezina to –
Tikai es pati zinu ko.
Un tā jau tas laiks paskrien –
Mājās, skolā, bibliotēkā...

Bet joprojām nezinu,
Ko vēl vajag – žēl gan.
Ko jūs ieteiktu man?

Kitija Dārta Majore, 6.kl.

Manas rokas

Melnas rokas, baltas rokas
Dara labu, dara sliktu.
Bet nu tomēr tās ir manas rokas,
Nekad nepaliek tās vienas,
Jo ģimenei tās vienmēr mīlas.
Daudz tām patīk blēņas taisīt –
Pabakstīt vai paraustīt.
Bet arī labus darbus padarīt,
Gan mājas darbus apdarīt
Vakar, šodien un pat rīt.
Nākotnē – ģimenes pavardu veidojot,
Bērniem galvas mīļi paglaudot,
Latvju teiku lapas pāršķirstot.

Adriana Raiļanu, 7.kl.

Latvija

Kad es uzzināju, kas ir Latvija,
Domāt labu vai sliktu vēl saprast nespēju –
Par manu mazo baltu zemi,
Par kuru senči cīnījušies ne jau velti.

Ne tādēļ, lai daudzi tagad brauktu prom,
Bet tāpēc, lai turpinātu viņu iesākto –
Dzīvotu, līksmotu, arī to aizstāvētu,
Un nesaskatītu savā valstī tikai to sliktāko.

Kur citur tu atradīsi mūsu mīļo Latviju? –
Mūsu skaistie skati ar diženiem ozoliem,
Ar ļaudīm – maniem brašiem tautiešiem.
Kas cits, ja ne mēs, par mūsu zemi rūpēsies?

Raivo Zauers, 7.kl.

Atkalredzēšanās

Un kad rudens atkal lapas krāsot sāk,
Skolas gaitas visiem mums ir jāatsāk.
Jā! Es teikšu, ka gribu uz skolu,
Sildīt savu mīlo skolas solu.

Arī draugi mani mīļi gaida,
Nāk man pretī, silti smaida.
Bet kad dažreiz uznāk niķi,
Ciemojas pie manis neganti stiķi.

Es jaušos rudens lapu krāšņumam,
Es iespīlēšos savam lepnumam,
Par spīti visam skaļi teikšu:
Katru dienu uz skolu es ar prieku iešu!

Ksenija Balode, 8.kl.

Tikums un likums

Ejot uz skolu, mājās ir atstāts slinkums.
Skolā tiek apgūts jauns likums.
Taču man svarīgs ir arī mīlums.
Bet reizēm uznāk tāds dullums,
Ka skolotājam ir jālūdz attaisnojums –
Kā to man pašai atrisināt?

Ejot no skolas, galvā jau pieklājības likums.
Atnākot mājās ir mundrums –
Visu pašai ar brāli gribas izmēģināt.
Bet brālis jau drīz ir noguris,
Tāpēc māsu pakaitināt gribas.
Tomēr galvā nāk jaunais likums,
Ka jāievēro pieklājības tikums.

Erna Ozoliņa, 6.kl.

Dzejas dienas

Stundas, minūtes iet un iet,
Dzejas dienas arvien ātrāk nāk.
Par pēdām Kabilē jāraksta man,
Par to, kas manā dzejolī skan.

Kad Dzejas dienas tūlīt klāt,
Skolotājs sāk dzejoļus krāt,
Kurus mēs visi rakstījām,
Kad radošās mokās sēdējām.

Citi prātoja, ko lai raksta,
Ja pat domāt negribas.
Kabilē mums pēdas jāatstāj,
Par vasaru domāt jāpārstāj.

Kad dzejoli esmu beigusi
Un prātam paldies teikusi,
Skola atkal mani gaida
Ar prieku pilnu smaidu.

Ance Podkalne, 8.kl.

Es nezinu, ko rakstīt

Es nezinu, ko rakstīt,
tāpēc sākšu ar šo.

Es sēžu savā solā,
domāju, ko rakstīt.

Man idejas nenāk nekādas,
bet tomēr jāraksta ir.

Tad es sāku domāt –
es varētu rakstīt par viskautko:

Skolu, mājām, draugiem, vecākiem,
bet es nezinu, ko par to visu stāstīt.

Tad atkal es sāku domāt –
varbūt es varētu rakstīt par to,
ka es nezinu, ko rakstīt.

Tad es sāku rakstīt,
rakstu un rakstu...

Un man iznāca
ŠIS.

Mariuss Marko Leitis, 7.kl.

Ātrāk tai skolai lai beigas?

Es atveru acis un saprotu to –
Man jādodas ceļā uz skolu.
Jo jābūt man lielai un jāsaprot tas,
Ka pienāks tā diena un beigsies viss šis.

Ceļos un veļos, un prātoju es,
Vai ilgi vēl jābūt būs skolniecei?
Man galva sāk griezties ap asi,
Un atsakās saprast, ko vēlos es teikt.

Laižos prom ātrāk no domām šīm,
Kaut arī tās velkas man ceļā līdz.
Atstāju tās pusceļā, lai nīkst,
Dodas tālāk un aizmirstu šīs.

Gan jau pienāks tā pēdējā diena,
Kad skola dosies uz bērnību manu.
Lai šīs dienas man prātā stāv,
Lai paliek un skatās uz nākotni.

Dana Lība Blūma, 8.kl.

Vasaras brīvlaiks

Sākusies jau vasara garā,
Nu jābrauc pie tantes labās.
Citādāk tā būs ļoti īgna –
Mana gādīgā tante Līga.

Tur rudā kaķene Mīce
Vienmēr pa manām mantām mīcās.
Mēs bieži ejam ar tanti peldēt
Ar kaimiņienes suni, kam patīk sēdēt.

No rītiem čīkstošo gultu gribas man lauzt,
Bet saule tikai pēc stundas aust.
Tagad nu man jābrauc mājās
Un botas tīrās ir jāuzvelk kājās.

Sindija Zelča, 5.kl.